

De biddende pinksteradventgemeente

Ds. C.G. Vreugdenhil – Handelingen 1:13-14
(tussen Hemelvaart en Pinksteren)

Zingen: Psalm 20: 1, 5
Lezen: Handelingen 1: 1-14
Zingen: Psalm 133: 1, 2, 3
Zingen: Psalm 81: 1, 4, 12
Zingen: Avondzang: 1, 7

Gemeente, onze tekstwoorden vindt u in Handelingen 1 vers 13 en 14:

En als zij ingekomen waren, gingen zij op in de opperzaal, waar zij bleven, namelijk Petrus en Jakobus, en Johannes en Andreas, Filippus en Thomas, Bartholomeüs en Mattheüs, Jakobus, de zoon van Alfeüs, en Simon Zelotes, en Judas, de broeder van Jakobus. Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken, met de vrouwen, en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijn broederen.

Het thema van de preek is: De biddende pinksteradventgemeente.

Drie aandachtspunten:

1. Op welke plaats ze bidden
2. Hoe ze bidden
3. Wie er bidden

1. Op welke plaats ze bidden

Gemeente, nog één week, bij leven en welzijn, en we mogen het pinksterfeest weer met elkaar vieren. Het feest van de uitstorting van de Heilige Geest. Deze week, daaraan voorafgaand, staat in het teken van de verwachting van de komst van de Geest.

Ook in ons leven mogen we daarnaar uitzien als vrucht van Pinksteren. Zoals aan de viering van de komst van de Heere Jezus in het vlees in deze wereld een adventstijd voorafgaat, zo gaat er ook aan de komst van de Heilige Geest een adventstijd vooraf. Een tijd waarin de discipelen zich op de komst van de Heilige Geest hebben voorbereid en daarnaar, al biddend en smekend, in onderlinge eendracht hebben uitgezien.

Op het kerstfeest kwam de Heere Jezus voor het eerst naar deze wereld. Hij kwam in het vlees. Met Pinksteren komt Hij voor de tweede keer naar deze wereld. In en door Zijn Geest komt Hij wonen in de harten van Zijn kinderen. Dat had Hij beloofd aan Zijn discipelen in de bekende hoofdstukken over de Heilige Geest, Johannes 14, 15 en 16. *Ik kom weder tot u* (Joh.14:8). Met Pinksteren wordt dit woord verhoord.

In ons schriftgedeelte staat tot drie keer toe een belofte over de komst van de Heilige Geest, de Geest van Pinksteren. Kijkt u maar mee.

Vers 4: *Maar zouden verwachten de belofte des Vaders.*

Vers 5: *Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden niet lang na deze dagen.*

Vers 8: *Gij zult ontvangen de kracht van de Heilige Geest, Die over u komen zal.*

Pinksteradvent betekent: er is verwachting! De Heilige Geest komt! Er wordt naar uitgezien. Biddend verwachten de discipelen de komst van de Geest. Ze bidden de Belover om de vervulling.

We zien de pinksteradventisten staan met geopende, omhoog geheven handen, waarmee ze als het ware de gave van de Heilige Geest willen opvangen. Misschien liggen ze ook wel op de grond in grote nederigheid, want er staat: *Met bidden en smeken.*

Er is een overstelpende blijdschap in hun hart. Lukas zegt: *Ze keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren allen tijd in de tempel, lovende en dankende God (Luk.24:52-53).*

Het sluit elkaar niet uit: bidden om de komst van de Heilige Geest en samen de Heere loven en danken. God prijzen om Zijn grote genade die Hij schenkt om Jezus' wil. Het klinkt nog na in hun harten wat Jezus heeft beloofd: *Ik ben met u al de dagen tot de voleinding van de wereld (Matth.28:20).* Er waren bij dat afscheid geen tranen in hun ogen. Integendeel, hun gezichten glansden van vreugde.

Dan lezen we in vers 12: *Toen keerden zij wederom naar Jeruzalem, van de berg die genaamd wordt de Olijfberg, welke is nabij Jeruzalem, liggende vandaar een sabbatsreis.* En verder staat er in vers 13a: *En als zij ingekomen waren, gingen zij op in de opperzaal, waar zij bleven.*

Lukas schrijft aan het eind van zijn evangelie dat ze in de tempel waren, lovende en dankende God, en hier schrijft hij dat ze in de opperzaal bij elkaar zijn. Het is allebei waar. Op gezette uren gaan ze naar de tempel voor het morgenoffer, het middagoffer en het avondoffer. Daarbuiten zijn ze te vinden in de opperzaal. Daar bereiden ze zich samen voor op het pinksterfeest. Want ze moeten het evangelie van de Heere Jezus, van Zijn kruis en opstanding gaan verkondigen. Dat heeft de Heere Jezus aan hen opgedragen. Maar hoe zullen ze dat kunnen, als ze daar niet voor toegerust zijn? Dat is nu het werk van de Heilige Geest, Die ze verwachten.

De tijd van tien dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren is een onmisbare fase geweest in de gang van Gods koninkrijk. Want mede door hun volhardend bidden en smeken is de Heilige Geest uitgestort. De Heere heeft ze daarbij ingeschakeld.

Gemeente, het pinksterfeest is heel belangrijk. We hebben het werk van de Heilige Geest in ons hart, in de gemeente, in de kerk, zo nodig! We hebben de vervulling met de Heilige Geest nodig om te komen tot vrijheid en vrijmoedigheid en de gedrevenheid om iets te mogen betekenen in het koninkrijk van God.

Als de Heilige Geest niet in je hart komt, jongens en meisjes, dan krijg je geen nieuw hart. Dan blijf je onbekeerd. Dan is er geen geloof en geen liefde en geen hoop. 'Zonder de Heilige Geest zijn we geestelijk dood', zegt de Bijbel.

Zonder de Heilige Geest kunnen ook Gods kinderen geen vruchten dragen en niet getuigen en niet wervend bezig zijn in de wereld. Hoe nodig is de Geest tot opbouw van de gemeente, opdat zij groeit en bloeit en mensen gevoed worden met de vaste spijze uit de Bijbel: Christus en Die gekruisigd. Maar ook tot uitbreiding van de gemeente! De Heilige Geest is nodig tot versterking van het persoonlijk geloofsleven, om meer te mogen zien in Christus, om meer te mogen zien op God, om te mogen groeien in het geloof en om gefundeerd te worden in de Schriften.

Hij zal alles leren. Hij zal indachtig maken wat Jezus heeft gezegd. Hij zal troosten. Hij zal toepassen. Hij zal vrijmoedigheid geven. Het is allemaal het werk van de Heilige Geest. Pinksteren is onmisbaar.

De vraag klemmt daarom: hoe kunnen wij delen in het heilsfeit van Pinksteren, in de gemeente, in onze gezinnen en in ons eigen hart?

Gemeente, daar geeft onze tekst het antwoord op. Want daarin gaat het om mensen die biddend en smekend bezig zijn om de komst van de Heilige Geest. In die verwachting zijn ze niet beschaamd. Hun gebed is verhoord. De Heilige Geest is op een bijzondere manier in hun leven gekomen.

Lukas vertelt ons hoe de discipelen na de hemelvaart vol blijdschap naar Jeruzalem gingen, om zich daar gereed te maken voor de komende dingen. Want het is niet afgelopen met Jezus. Integendeel! Het gaat nu eigenlijk pas goed beginnen! Ze zullen van Hem gaan getuigen in deze wereld. Maar dat kunnen ze niet in eigen kracht. Daarom zullen ze ontvangen de kracht van de Heilige Geest, Die over hen zal komen. Die doet het zaligmakend werk door hun woord heen en Die geeft wijsheid en kracht om te getuigen. Ze mogen de boodschap van de verzoening gaan brengen, in Jeruzalem en in Judea en in Samaria en tot aan het eind van de aarde. Daarom wachten de discipelen de komst van de Geest, de vervulling van de beloften, niet lijdelijk af, maar ze *verwachten* Hem. Dat is iets actiefs.

Wat doen ze dan? Ze brengen samen en met anderen, die zich bij hen voegen, de tijd door in stilheid voor God. Met bidden en smeken. Tien dagen lang. Dat moet je natuurlijk letterlijk nemen, maar dat getal heeft ook een symbolische betekenis. Denk maar aan Openbaring waarin geschreven wordt over een *verdrukking van tien dagen* (Openb.2:10). Het is een door God bepaalde periode. Het zijn dagen vol van gebed en van geestelijk leven, van afhankelijkheid van de Heere en van saamhorigheid en verbondenheid aan elkaar.

Gemeente, wij leren vandaag hoe we deze week voor Pinksteren moeten doorbrengen. Want het is *zó* hard nodig, dat de Heilige Geest komt werken in ons hart, komt wonen in ons hart.

Als je mooie, zomerse dagen hebt, is de grond in de tuin vaak heel droog. Wat heeft de grond dan nodig? Een malse regen, waterstromen. De planten snakken dan naar water. Zo is het ook geestelijk gezien. Als het droog geworden is in ons leven, dan snakken we naar het water van de Heilige Geest, naar de doorwerking van de Heilige Geest, de doorbraak van de Heilige Geest. Die is beloofd! Joël spreekt over de belofte van de Vader: *Ik zal Mijn Geest uitstorten op alle vlees* (Joël 2:28). En Jesaja zegt: *Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge* (Jes.44:3).

Dat heeft God vervuld met Pinksteren en daar hebben ze om gebeden. Dat wilde God. Hij schakelde hen daarbij in. Als wij de Geest willen ontvangen, gemeente, dan wil God ons daarbij inschakelen. Hij wil dat we erom verlegen zijn, dat we ernaar uitzien, dat we Hem verwachten en dat we biddend bezig zijn.

Pinksteren is niet voorbij. Ja, het heilsfeit wel. Maar Pinksteren is een feest dat doorgaat. De vervullende werking van de Heilige Geest, de ontdekkende werking van de Heilige Geest en de vertroostende werking, zij blijven. Hij is toch de Bruidswerver van de Heere Jezus tot aan de wederkomst toe?

Gemeente, jongens en meisjes, God heeft Zijn Heilige Geest ook al aan jou beloofd. Wanneer dan? Je zegt misschien: 'Dat kan ik me niet herinneren.' Nee, maar je papa en mama kunnen zich dat nog heel goed herinneren. En jij ook, als je een doopdienst hebt meegemaakt. En dat hebben jullie allemaal wel eens. Dan kun je weten dat de Heilige Geest is beloofd. Ook aan jou! Want toen je gedoopt bent in de naam van de Heilige Geest, toen 'verzekerde ons de Heilige Geest door dit heilig sacrament, dat Hij in ons wonen wil, ons tot lidmaten van Christus heiligen wil, ons toe-eigenende hetgeen wij in Christus - in de belofte - hebben.' Dat heeft de Heere allemaal beloofd.

Ben je er vaak mee bezig in het gebed, of de Heere dat ook vervullen wil in jouw leven? In die weg doet Hij dat. We mogen net zo eendrachtig en ernstig en volhardend bezig zijn om de vervulling met de Heilige Geest als die pinksteradventgemeente. We mogen op Gods beloften pleiten, voor onszelf, voor onze gezinnen en voor de gemeente. Niet lijdelijk afwachten, maar volharden in het bidden! Die het van de Heere verwachten zullen toch niet beschaamd worden!

Neem er toch de tijd voor. Dat hebben de discipelen ook gedaan.

Laten we de discipelen eens volgen in hun bezig zijn voor het pinksterfeest. Waar gaan ze naar toe? Wel, zoals de Heere Jezus had gezegd - ze zijn gehoorzaam - gaan ze naar Jeruzalem, naar de tempel. *Lovende en dankende God*, staat er.

Maar hier staat ook dat ze naar de opperzaal gaan. Dat is wel iets bijzonders. Eigenlijk staat er in het Grieks met nadruk: dé opperzaal. Het is een bekende plaats geweest. In welk huis zich die opperzaal bevond, weten we niet. Het kan de opperzaal geweest zijn, waar de Heere Jezus met Zijn discipelen het Heilig Avondmaal heeft gevierd. Het kan ook de zaal geweest zijn in het huis van Maria, de moeder van Johannes Markus, waar later de christelijke gemeente als huisgemeente samenkwam.

Wat is een opperzaal, jongens en meisjes? Dat is een vertrek, een bovenvertrek op het platte dak van een oosters huis. Je kon daar komen langs een stenen trap aan de buitenkant van het huis. De evangelist tekent heel subtiel waar het hier om gaat, want hij gebruikt niet alleen het woordje 'opperzaal', maar ook heel speciaal het woordje 'opgaan'. 'Opgaan tot God', mogen wij daarbij bedenken. In die opperzaal was het stil. Daar was je onttrokken aan alle drukte om het huis. In die opperzaal kon je bidden en smeken tot God. Het was een plaats van stille gemeenschap met de Heere. Daar vonden de mensen rust om Gods Woord te onderzoeken, te overdenken en om te bidden.

Ze zoeken de stilte op. Dat is leerzaam voor ons. Het is een goede zaak als we in deze dagen voor Pinksteren de stilte opzoeken om te bidden. Die stilte vind je niet overal. Er is

zoveel lawaai om ons heen in ons drukke leven. Veel mensen weten niet meer wat stilte is. Heel veel mensen ontvluchten de stilte. Ze zijn eigenlijk bang voor de stilte, want dan kom je tot jezelf. Dan word je geplaagd voor God. Maar stilte is onmisbaar in ons leven. Ook in ons geestelijk leven. In de stilte kun je je beter concentreren op de Bijbel, op God, op het gebed. Wat een zegen als je nog stilte kan vinden! Momenten van stilte in je leven.

Hebt u zo'n binnenkamer waar u de Heere kunt ontmoeten, ongestoord? Waar u heel uw hart mag uitspreken voor de Heere, smeken om de Heilige Geest en smeken om bekering?

O gemeente, laten we zuinig zijn op de stilte! Haal niet teveel overhoop in de dagen voor Pinksteren. Laat onze ijverige handen maar eens stil worden voor God om ze te vouwen. Laten we onze knieën buigen en onze harten opheffen tot de Heere.

'k Hef mijn ziel, o God der goden,
Tot U op; Gij zijt mijn God.

Dat was ons eerste aandachtspunt: Op welke plaats ze bidden.

Nu het tweede:

2. Hoe ze bidden

Eendrachtig volhardend in het bidden en smeken. Wat een wonderlijke eenheid bestaat er onder de mensen die genoemd worden in onze tekst; die kleine pinksteradventgemeente. Ze zijn anders zo verschillend. Ze komen uit verschillende streken van het land. Ze hebben allemaal verschillende karakters. De licht ontvlambare Petrus, die vurige Jakobus, de stille Johannes en de ongelovige Thomas en noem ze allemaal maar op. Ze hebben verschillend werk gedaan. De één was visser en de ander was belastingambtenaar. We zien er mannen en vrouwen, ambtsdragers en gemeenteleden. We treffen verschillende generaties, zoals Maria en haar zonen.

Daar zit Simon Petrus, met ambtelijk gezag bekleed over Maria. Ja, Petrus, maar je hebt Maria toch maar heel wat verdriet berokkend door je verloochening van de Heere Jezus? Heeft Maria je dat wel vergeven? Ja, gemeente, u kunt er zeker van zijn dat daar geen onderlinge vetes en geschillen uitgevochten zijn. Het is allemaal vergeven, want de Heere Jezus had hun ook zoveel vergeven.

Wat een verschillende mensen! Hoe wordt dat nu ooit een eenheid, zoals onze tekst daarvan spreekt? Wel, gemeente, dat is heel eenvoudig. Door die ene Persoon Die hen samenbindt. Dat is Jezus, de Gekruisigde, Die ten hemel gevaren is. Ze zijn één in geloof, één in verwachting. De band met de Heere Jezus doet alle verschillen verbleken. Samen zien ze uit naar de vervulling van de belofte. Hartelijk zijn ze aan elkaar verbonden, in verlangen naar de komst en de doorwerking van de Geest.

Er staat: *Deze allen waren eendrachtelijk...* Ziet u dat staan? *Eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken.* In de oorspronkelijke taal, in het Grieks, wordt een woord gebruikt waarin de gedachte ligt dat al die verschillende mensen één van hart en één van

gemoed en één van geest zijn. Afgedacht van alle verschillen in positie en sekse en karaktereigenschappen, ambtelijk of niet ambtelijk, verlangen ze met elkaar naar dat ene, naar de komst van de Geest, naar de vervulling van Christus' belofte.

'Eendracht maakt macht', zegt het spreekwoord. Het is de geloofsgemeenschap met de Heere Jezus, die hen samenbond. De wortel van hun eendrachtig bidden en smeken is het uitzien naar de komst van de Trooster.

De Geest zal de Plaatsvervanger worden van de Heere Jezus in hun hart. Ziet u ze daar bezig, gemeente? Aangrijpend toch! Een biddende gemeente, eendrachtelijk in het bidden en smeken. En het gebed van de rechtvaardige vermag veel. Hoeveel te meer als ze allemaal met elkaar - 'allen', staat er - hun priesterlijke handen opheffen naar de hemel. Zo'n gebed stijgt omhoog als een arend die in zijn wiekslag naar de hemel gaat.

En nu wij. Wat schitterend en inspirerend is dit voorbeeld voor ons! Wat bindt ons samen, gemeente? We zijn hier allemaal in de kerk: jongens en meisjes, kinderen en ouderen, gemeenteleden en gasten. Wat bindt ons nu samen? Als het goed is, is dat toch de Heere Jezus.

Als het goed is, is er een voortdurend gebed om een opwekking, om de komst van de Geest, om bekering, om versterking van het geloof. Een gebed om een levende brief van Christus te mogen zijn.

Wat heerlijk als dat zo mag zijn, want er is al zoveel tweedracht in de kerk in plaats van eendracht. Zoveel hoofden, zoveel zinnen. De één vindt dit en de ander vindt dat. Tweedracht breekt het pinksterverlangen. Tweedracht blokkeert de doorwerking van de Heilige Geest. We moeten het geheim van Psalm 133 leren:

Waar liefde woont, gebiedt de HEER' de zegen;
Daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.

Als Hij in ons midden wil wonen, dan gaat het goed hoor, gemeente! Onder ons zijn ook heel wat verschillen. Verschillen in leeftijd, in aanleg, in karakter, in werk wat we doen. En toch kan er ondanks al die verschillen een eenheid zijn. Die eenheid is gelegen in het verlangen om God te dienen, in de naam van de Heere Jezus. Eenheid in het vrucht dragen voor Hem, samen verbonden door Hem.

Eenheid ontstaat daar waar mensen, door de Geest bewerkt, gaan knielen voor God, gaan buigen voor de Heere Jezus en gaan bidden om de doorwerking van de Heilige Geest. En daar waar ze anderen ontmoeten die hetzelfde verlangen hebben. Samen luisteren naar de stem van het Woord, naar de prediking. Wat een geschenk!

De wereld heeft dat niet te bieden. Het is het werk van de Geest.

Naast het samen bidden en smeken lezen we in het slot van Lukas: *Lovende en dankende God*. Dat moeten we niet vergeten, gemeente. Want God is dat waard! En we hebben daar genoeg reden toe. Aanbidding en lofprijzing scheppen ook een heerlijke, wezenlijke eenheid. Niet gemaakt, niet georganiseerd, maar spontaan, als een geschenk van de verhoogde Christus, door het werk van Zijn Geest.

We lezen dat de discipelen volharden in het bidden. Dat wil niet zeggen dat ze die tien dagen onafgebroken in die opperzaal zijn geweest, want ze waren ook tijdens de gebedstijden in de tempel te vinden. Ongetwijfeld zijn ze ook weer naar hun woningen teruggekeerd om daar te gaan slapen en misschien allerlei andere dingen te doen die nodig zijn. Maar de plaats van het gebed, de opperzaal, trok hen telkens weer. Daar waren ze steeds te vinden. Hun hart ging telkens uit naar het samenzijn en de heerlijke gemeenschap met elkaar, in de verwachting van de vervulling van Christus' belofte.

Die mensen sporen ons aan, gemeente, om te volharden in het gebed. Dat hebben zij ook gedaan en God heeft ze verhoord. Denk hierbij ook aan Jakob aan de Jabbok: *Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent* (Gen.32:26). En aan Elia op de Karmel, die steeds weer opnieuw zijn knecht laat kijken of er een wolkje aan de hemel komt. Volharden! Niet verslappen! Het vuur laten branden!

De Heere beproeft uw volharding, als Hij de verhoring uitstelt. De Bijbel zegt: *De geweldigers nemen het koninkrijk der hemelen met geweld* (Matth.11:12).

'Ja', zegt u, 'maar ik ga toch zondags twee keer naar de kerk en we lezen drie keer per dag uit de Bijbel.' Dat is goed. Maar doe er meer mee in uw gezin. Vraag na het lezen: 'Jongens, wat hebben we gelezen? Wat betekent het voor ons?'

Gemeente, waarom zouden we door de week elkaar niet ontmoeten om samen te bidden? Er is zo veel te krijgen! De Heere heeft zo veel beloofd! We hebben de Heilige Geest zo nodig! *Bidt zonder ophouden* (1 Thess.5:17), zegt de Schrift. De discipelen hielden pas op met bidden toen de Geest kwam en de Heere Jezus Zijn belofte vervulde. Daarna kwam er weer een heel ander doel om voor te bidden, namelijk de voortgang van Gods koninkrijk, de vrijmoedigheid om te getuigen. Te bidden om de bekering van zondaren en de persoonlijke toerusting en om geloof.

Gemeente, weest u maar een Aäron en een Hur voor elkaar en voor de gezanten van Christus, opdat hun het woord gegeven wordt in de opening van hun mond.

Dan zijn we er allemaal goed mee en de Heere wil dat.

Ze bidden net zolang tot de belofte vervuld is. Ze geloven dat de Heere Jezus het waarmaakt, dat Hij betrouwbaar is. Ze houden aan. Gemeente, herkent u dat voor uzelf? Ze bidden niet alleen, maar er staat ook: ze sméken. Dat gaat diep. Veel Joden zeiden hun gebeden gewoon op. Dat doen ze nog bij de Klagmuur. Maar u begrijpt wel dat het in de opperzaal anders toeging. De discipelen zeiden maar niet gewone standaardgebeden op, maar ze gingen in bidden en smeken de Heere aanroepen. Indringend, gedreven door de sterke begeerte naar de vervulling van Zijn beloften.

Ze laten telkens hun lege handen aan de Heere zien en ze kijken als het ware in hun gebed God smekend aan. Het Griekse woordje wijst op een opwaartse beweging. 'Heere, vervult U onze handen, vervult U ons leven, vervult U onze gebeden, vervult U Uw belofte. Kom Heilige Geest en vervul ons met Uw heerlijkheid!'

Dat mogen wij ook doen. Hierin zijn de pinksteradventisten ons tot een voorbeeld. Wat is ons gebed soms verschaald! Misschien hebt u wel last van een ingezonken gebedsleven. Als we het moeilijk hebben, dan gaan we bidden. En als er een onderzoek is waarvoor we bang zijn, dan gaan we heel hard bidden of er maar een goede uitslag mag komen.

Wat is ons gebed soms krachteloos, als het gaat over de dingen waar onze tekst over spreekt; de werking van de Heilige Geest, de bekering tot God, het leven tot eer van Zijn naam. Dan missen we de spankracht om te pleiten op Gods belofte. Vandaar die oproep om te volharden. Ziet u hoe nodig dat is?

Wat ons verder ook opvalt, is dat ze samen bidden. Enerzijds is het gebed strikt persoonlijk. Maar bidden is ook iets wat je samen doet, zegt onze tekst. Natuurlijk ook in de kerk. Samen bidden kan ons persoonlijk gebedsleven ook weer stimuleren.

Zo heeft die Jeruzalemse gemeente later zelfs Petrus uit de gevangenis gebeden. Ze hebben de Geest afgebeden. Je kunt elkaar afhouden van het gebed, maar je kunt elkaar ook aansporen tot het gebed en meenemen in het bidden.

Vergeet het samen bidden niet! In de gezinnen. In je verkeringstijd, jongelui. In je huwelijk. Als jullie samenkomen rondom de Bijbel. Schaam je niet voor elkaar. Wees ook niet bang dat je onhandig overkomt. We staan toch allemaal met lege handen voor God. Maar we mogen onze lege handen aan de Heere laten zien, pleitend op Zijn verbondstrouw.

Je mag het zo zingen, jongens en meisjes, wat we gaan doen uit Psalm 81 vers 1, 4 en 12:

Zingt nu blij te moê
‘t Machtig Opperwezen
Enen lofzang toe;
Om ons heilgenot
Worde Jakobs God
Met gejuich geprezen.

Want dit is ‘t bevel
Van de HEER’ der heren
Aan Zijn Israël;
Dit is ‘t hoog gebod,
‘t Recht van Jakobs God,
Dat wij billijk eren.

Opent uwen mond,
Eist van Mij vrijmoedig,
Op Mijn trouwverbond;
Al wat u ontbreekt,
Schenk Ik, zo gij ‘t smeekt,
Mild en overvloedig.

Gemeente, het gaat over de biddende pinksteradventgemeente in Jeruzalem. We hebben gelet op de plaats waar ze bidden; in de opperzaal. Ze zochten de stilte. Daarna dachten we na over hoe ze bidden; eendrachtig, volhardend, smekend. En nu:

3. Wie er bidden

Want daar zit ook een les in. Er staat in de tekst: *Deze allen*. De discipelen, de vrouwen en Maria en de broeders des Heeren. Wie horen er bij die pinksteradventgemeente? In de opperzaal in Jeruzalem is een biddende gemeente bij elkaar. We gaan ze wat nader bekijken.

Lukas zegt: *Deze allen waren eendrachtig bij een*. Dat zijn de in vers 13 genoemde discipelen. En daarna komt dan aan het slot van vers 14 nog de opmerking: *Met de vrouwen, en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijn broederen*.

Deze allen, dat slaat dus in eerste instantie op de apostelen. Zij zijn de kern van deze kring. Je zou zeggen: eerst de mensen met ambtelijk gezag. Als Lukas de pinksteradventgemeente rangschikt, dan noemt hij eerst de apostelen; de mannen die straks de wereld ingaan om het evangelie te prediken. Daarna noemt hij de vrouwen. En helemaal achteraan komt die kleine kring van bloedverwanten, waaronder ook Maria, de moeder van Jezus. In de familiekring wordt zij het eerst genoemd. In het gemeenteverband staan de apostelen voorop.

Wat in de tweede plaats opvalt, is dat hier, wat de volgorde betreft, niet een letterlijke aanhaling staat van de bekende lijst van de apostelen. Er vindt hier een hergroepering plaats. Op andere plaatsen in de evangeliën staan ze genoemd in de familievolgorde. Maar nu is het hier niet Petrus en Andreas, maar het is Petrus en Jakobus. En het is ook niet Johannes en Jakobus, maar Johannes en Andreas.

Het is opvallend dat deze groepering anders is. Wat zit daar achter? Ze worden nu niet gegroepeerd volgens de lijn van de bloedverwantschap, maar in overeenstemming met de geestelijke gemeenschap. De natuurlijke orde maakt plaats voor de geestelijke orde van het 'broeder en zuster' zijn in de Heere. Dat is hier het belangrijkste. Dat betekent dat de verhouding tot de Heere Jezus al de andere verhoudingen bepaalt. Het gaat hier om tweetallen die straks uitgaan om samen te werken in de dienst van het koninkrijk. We zien dat in de Handelingen ook gebeuren. Petrus en Johannes gaan dan steeds samen naar de tempel. Lukas heeft de bekende lijst van discipelen opnieuw gegroepeerd en de bloedbanden daaruit weggenomen.

Daar staan ze met opgeheven handen. De voortvarende Petrus, zo licht ontvlambaar van karakter. De vurige Jacobus en de diepzinnige Johannes. De stille werker Andreas en Filippus die Nathanaël tot de Heere Jezus heeft mogen leiden. De zwaarmoedige Thomas met zijn gesloten karakter en de stille bidder onder de vijgenboom, Nathanaël. Mattheüs de tollenaar en Jakobus de man van: *Toon mij uw geloof uit uw werken* (Jak.2:18). Simon Zelotes, van de politieke partij de Zeloten. En de ijveraar Judas, die de zendbrief geschreven heeft.

Met de vrouwen. Welke vrouwen zijn dat? Calvijn en de kanttekening zeggen: hún vrouwen. Die leggen het zo uit: dat zijn de vrouwen van de apostelen. Het is zeker waar, gemeente, dat de vrouw van een ambtsdrager heel belangrijk is. Die hebben op de achtergrond heel wat invloed op hun man. Dat zou u misschien niet zeggen, maar dat is toch waar. En toch, ik twijfel eraan of dit nu de juiste uitleg is.

Er staat geen lidwoord en er staat ook niet 'hun vrouwen'. Er staat alleen maar: vrouwen. Er is heel veel voor te zeggen dat het de vrouwen zijn geweest die de Heere

Jezus gevolgd zijn en die Hem dienden van hun goederen. De vrouwen die getuige geweest zijn van Zijn opstanding, zoals Maria Magdalena en Johanna.

Dit is wel heel belangrijk. Tot nog toe is er nooit eerder sprake van een vergadering van discipelen met vrouwen daarbij. Altijd vergaderden de discipelen als mannen alleen. Wat betekent dat? Dat betekent: hier begint het Nieuwe Testament. Hier wordt de nieuwtestamentische tijd ingeluid. Een nieuwe tijd, waarin ook de vrouwen deel gaan uitmaken van de gebedssamenkomsten.

Hier worden de zusters niet meer uitgesloten, want in Christus is 'noch man noch vrouw'. Alleen tot de ambten zijn ze niet geroepen, zoals de apostelen in hun brieven schrijven. Vrouwen in de christelijke gemeenten van het Nieuwe Testament zijn heel actief. Paulus schrijft aan Timotheüs heel positief over dienstbare weduwen. We kennen de vrouwen die met Paulus strijden, meestrijden in het evangelie, zoals Dorkas, Lydia en Priscilla.

Misschien hebben de aanwezige vrouwen de apostelen wel uitgenodigd om verslag te doen van de hemelvaart. Hieruit blijkt dat er een grote plaats is voor de vrouw in de christelijke gemeente, voor een actief aandeel in de gemeente, uitgezonderd het ambt. Zulke vrouwen hebben grote invloed en zijn een voorbeeld. Ze zijn smekend bezig, ze kennen het gebedsleven, maar gaan ook dienend uit. Zulke vrouwen zijn goud waard in de gemeente.

En Maria. Zij wordt hier apart vermeld. Dat hadden we misschien niet verwacht, maar ze is er ook. Ze heeft haar smart, toen een zwaard door haar ziel ging op Golgotha, en haar vereenzaming overwonnen. Haar geloof is versterkt en verhelderd, zodat ze de Heere Jezus met anderen kan delen en ze meer zicht gekregen heeft op de betekenis van Zijn werk. De moeder van Jezus is ook een discipel van Jezus. Het is hier de laatste keer dat we haar tegenkomen in de Bijbel.

Ontroerend eigenlijk, gemeente, een biddende moeder in de kring van de discipelen.

Tussen de discipelen zien we de broers van Jezus. Hoe bestaat het! We weten uit het evangelie dat ze tijdens Jezus' omwandeling niet in Hem geloofden. Maar het is allemaal anders geworden in hun leven.

Uit 1 Korinthe 15 weten we dat Jakobus, de broeder des Heeren, tot bekering is gekomen. Je kunt je goed voorstellen dat hij tegen zijn andere broers heeft gezegd: 'Jongens, nu moet je eens goed luisteren. Nu heeft God mij iets laten zien en dat moeten jullie ook weten.' En zo heeft hij verteld wat God hem heeft laten zien en hoe hij tot bekering gekomen is. Hoe de Heere Jezus aan hem verschenen is na Zijn opstanding.

Wat een ontroerend tafereel, gemeente. Maria, een biddende moeder, geknield tussen haar zonen. Samen geknield voor God. O, wat een gebedsgemeenschap onderling! Ze zijn één in Christus Jezus, Die hen voorging naar de hemel.

Broers en zussen in ons midden, spreken jullie wel eens met elkaar over God? En ga je dan samen in gebed? De Heere wil dat gebruiken tot vertroosting en om de weg te wijzen en om lief en leed met elkaar te delen. Samen op de knieën. Neem dat eens mee! Wat een aansporing voor ons en onze gezinnen, gemeente! Bidt u wel eens samen als gezin? Dat moet je doen en je moet er een vaste gewoonte van maken. Begin vandaag!

Zonder nu eens iedere zondag een tijd af dat je samen met je gezin in gebed gaat. Misschien zegt u: 'Dat krijg ik nooit voor elkaar.' Bij God zijn alle dingen mogelijk. Laat ze allemaal meebidden, de kleintjes en de groten. Daar komt, naar het woord van Psalm 133, God in het midden. Waar mensen tot God bidden, in afhankelijkheid van de Heere, vader en moeder, groot en klein, daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen. Het bindt samen, als we nood en dank bij de Heere brengen. Daar moet u jong mee beginnen.

Mannen en vrouwen, u bidt toch wel samen? Weet u van elkaars zielenoden af? Het geeft een bijzondere band, ook naar de kinderen toe, als de noden en de vreugden gemeenschappelijk voor de Heere worden neergelegd. Openheid in geestelijke zaken is zó belangrijk. Gebedsgemeenschap geeft zo'n heerlijke verbondenheid. Denk daar eens aan in deze pinksteradventweek.

Wat daar in die opperzaal in Jeruzalem is gebeurd, dat is tot zegen geweest voor heel de wereld. Na tien dagen vervult God Zijn belofte. De Heilige Geest komt. Het wordt Pinksteren! De eerstelingen uit de oogst worden ingezameld. Drieduizend mensen komen tot het geloof, wedergeboren tot een levende hoop. Wat een geweldig perspectief krijgt het gebed om de Heilige Geest, als je let op wat hier in Jeruzalem gebeurd is!

Gemeente, de Heere is nu niet minder genadig dan vroeger. Dat gelooft u toch? Zijn hand is toch niet verkort? De gewilligheid van de Heere Jezus om zondaren te zaligen is niet minder dan toen. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. Hij wil het Pinksteren maken, ook bij ons. Door Zijn Geest wil Hij de droefheid naar God in uw hart verwekken. En ook in de harten van uw kinderen, die misschien onverschillig leven en zeggen: 'Wat kan het mij schelen?' De Heilige Geest kan de droefheid werken over de zonden, zodat we op de knieën komen voor God. Hij kan blijdschap schenken in Christus, want de Geest verheerlijkt Christus en zet Hem in het middelpunt.

U gaat dan alles in Hem zien. En wie in Hem gelooft, die is met God verzoend. Dan wil Hij ons ook tot getuigen maken, net als die mensen uit onze tekst.

Weet u wat er dan gebeurt? Dan worden we een zendingsgemeente. Levende getuigen! Hij heeft gezegd: *Gij zult Mijn getuigen zijn* (Hand.1:8).

Pinksteradventzondag... Bidt u mee?

'Veni Creator Spiritus! Kom, Schepper Geest, en doorwaai de hof van de kerk en van de gemeente en van ons persoonlijk leven, opdat de specerijen van geloof, hoop en liefde mogen uitvloeien!'

O, dat mijn Liefste - Jezus - tot Zijn hof kwame en ate zijn edele vruchten! (Hoogl.4:16)

Amen.

Slotzang: Avondzang: 1 en 7

O grote Christus, eeuwig licht!
Niets is bedekt voor Uw gezicht;
Die ons bestraalt, waar wij ook gaan,
Al schijnt geen zon, al licht geen maan.

O Vader, dat Uw liefd' ons blijk';
O Zoon, maak ons Uw beeld gelijk;
O Geest, zend Uwen troost ons neer;
Drie-enig God, U zij al d' eer!